

At Ordene i 4de Linie, „indtil Udløbet af Aaret 1851“ forandres til „indtil Udløbet af Aaret 1850“ og ligeledes at Ordene i sidste Linie „inden Udløbet af 1851“ forandres til „inden Udløbet af 1850.“

H. P. Hansen: Da jeg seer, at 5 af Thingets ærede Medlemmer have fremsat et bestemt Endringsforslag i den Retning, som tidligere har været omtalt, at Placaten af 27de Marts 1844 betræffende de Begunstigelser, der ere tilstaaede den directe Handel paa fremmede Verdensdele, kun skulde gjælde indtil Udgangen af dette Aar, saa skal jeg tillade mig at yttre et Par Ord i denne Anledning. Jeg skal da først bemærke, at selv om Placaten skulde udkomme, som den nu foreligger efter Udkastet til Udgangen af Aaret 1851, saa vil der dog Intet være til Hinder for, at Sagen allerede paa næste Rigsdag igjen vil kunne foretages, hvad Realiteten af Spørgsmaalet angaaer. Jeg troer endogsaa, at det kun er lidet overensstemmende med Handelsstandens Ønsker, at dette Spørgsmaal ikke nu kommer til Afgjørelse. Der er vistnok intet værre for Handelsforholdene end saadanne ubestemte Regler, om hvilke man ikke veed, om de skulle vedblive eller reent ophøre. Jeg troer, det har været et almindeligt Ønske hos Handelsstanden, at dette Spørgsmaal paa nærværende Rigsdag maatte blive bragt til Afgjørelse, og det er, som det ærede Thing beklædt, kun den Omstændighed, som med saamegen Styrke er anført i Motiverne fra Regjeringens Side, nemlig Hensynet til Slesvig, der gjør det lidet ønskeligt, at denne Sag nu kommer til Afgjørelse — en Anskuelse, som ogsaa Udvalget har troet at burde tiltræde. Men kan og vil man saaledes for Tiden ikke indlade sig paa Realiteten af Spørgsmaalet, kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig temmeligt klart, at en Forlængelse kun til Udgangen af Aaret 1850 vilde næsten være af aldeles ingen Betydning. Jeg troer virkeligt, at Handelsstanden eller hele Handelen i Almindelighed — thi jeg kan ikke ønske det her Anførte betragtet, som sagt, i den enkelte Stands Interesse, undtagen forsaavidt det kan forenes med det almindelige Vel — jeg tør troe, at Handelen har et billigt Krav paa, at saadanne Bestemmelser gives med den Tid, som er fornøden, for at de kunne

tilstrækkeligt blive bragte i Anvendelse. Jeg maa iøvrigt tillade mig at bemærke, hvilken Mening man end kan have om Hensigtsmæssigheden af en saadan Bestemmelse — et Spørgsmaal, som jeg ikke vil gaae dybere ind paa, da der vistnok kunde lade sig sige Noget baade for og imod, ligesom jeg ogsaa gjerne vil indrømme, at jeg under Sagens Discussion kunde komme til det Resultat, at denne Bestemmelse nu burde ophæves — jeg maa henlede Forsamlingens Opmærksomhed paa, at jeg troer, man ikke bør betragte denne Forholdsregel, som om den kun var beregnet paa enkelte Handlendes Interesse. Den er bleven til, er i sin Tid paabudt, for at gavne en heel vigtig Handelsbranche i Almindelighed, og det er slet ikke Tilfældet, saaledes som man antager, at den kun kommer enkelte Handlende tilgode, idet Handelen paa de oversøiske Verdensdele er fri for den almindelige Concurrence, og Placatens Bestemmelser eller Begunstigelser, hvad man nu vil kalde dem, komme baade Indlændinge og Udlændinge og Enhver tilgode, der i denne Handelsgreen vil forsøge sin Lykke. Jeg troer heller ikke, man maa betragte Sagen som et reent PengesOffer af Statskassen; thi det gaaer med denne Bestemmelse som med alle Foranstaltninger med Hensyn til Toldpaalæg, at man just ikke kan betragte dem efter de arithmetiske Talstørrelser, som derved fremkomme. Derfor det skulde vise sig, at den tilveiebragte andre Fordele for Staten i det Hele, vilde dette naturligtvis opveie den mindre Indtægt, man kunde synes, at Staten har ved at godtgjøre Remissionen. Det gaaer nemlig med denne som med andre Toldsatser og Toldpaalæg, at det kun er tilsyneladende, at de skaffe større Indtægter derved at de forøges, og jeg troer, at, naar Sagen holdes paa dette almindelige Standpunkt, vil deres Mening ogsaa tabe Noget af sin Vægt, som mene, at Placaten nu kun kunde forlænges for en kort Tid, hvilket vilde tilveiebringe endnu større Uvisshed end den, som nu er tilstede. Jeg troer derfor, at, naar Sagen rigtigt overveies, vil der ingen Betænkeligheder være ved at lade Placaten gjælde indtil Udgangen af 1851, saameget mere som derved ikke er udelukket, at paa næste Rigsdag kan Spørgsmaalet om Realiteten,